

Ἡ γενειὰς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἦτανε σὰ βροφήτης μὲ τὴ γενειάδα του Κεφαλλ. Οἱ παλαιοὶ δασκάλοι εἶχαν καὶ γενειάδες αὐτόθ. Ἔχει μία γενειάδα ὁ παππᾶς, πὺν κατεβαίνει ὡς τὸ στῆθος του Κρήτ. Ἀφησε γενειάδα σὰ βαππᾶς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σὰ σαρωνιά εἶν' ἡ γενειάδα δου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐμορφο γενάδα ἔχεις Ὀφ. Ἐσπρισην ἡ γενάδα μ' Τραπ. Ἀποὺ τότες ἀπ' χήριμι δὲ ξουρίστ' κι ἐκαμι μιὰ γινειάδα σὰ βαππᾶς Σάμ. Σὰ στεκότανε μπρὸς 'ς τὴν Ὠραία Πύλη μὲ τὴν ἄσπρη γενειάδα του, λὲς κ' ἦτανε ἴδιος ὁ Θεὸς Κ. Παρορίτ., ἐνθ' ἄν. || Ἀσμ.

Γιὰ ξύρτσον τὴν γενάδα σου καὶ γίνον παλληκάριν καὶ κούρεφον τὸν μαῦρον σου καὶ ποῖσον νὺν πουλάριν (νὺν=νέον) Τραπ. Συνών. γενάδα, γένι, μούσι.

γενειάζω Κρήτ. Μύκ. Σέριφ. Σῦρ. — Ἀ. Βαλαωρ., Ἔργα 3, 223 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Μπριγκ. Βλαστ. 446 Πρω. Δημητρ. γενειάζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γινειάζου Εὔβ. (Στρόπον.) Ἦπ. Θράκ. (Αἶν.) Τῆν. ἔνειαζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. γενειάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἐκφύω τρίχας εἰς τὸ πρόσωπον, φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.: Δὲν ἔναι μικρός, ἐγένειασε τώρα Κίτ. Πβ. καὶ Ἰατροσόφ. 16^{ου} αἰ., Ἀθηνᾶ 43 (1931), 161 «εἰς τὸ πρόσωπον ὅταν γενειάζῃ». β) Ἀποκτῶ τρίχας εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ τὸ ξύρισμα, εἶμαι ἀξύριστος Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Μὰ ἰάδα καὶ δὲν ξυρίζεσαι, μόνο ἔνειασες κ' εἶσαι σὰν ἀχινός; Ἀπύρανθ. Ἦτανε γενειασμένος καὶ ἀχτένιστος Κίτ. Μάν. 2) Ἐπὶ φυτοῦ, ἐκφύω ριζίδια Μύκ. Σέριφ. Σῦρ. Τῆν. (Ἰστέρν.): Τὸ φυτὸ γενειάζει Μύκ. Γινειάζ' ἡ καταβουλάδα Ἰστέρν. β) Ἐπὶ ἀναρριχητικῶν φυτῶν, ἐκφύω ριζίδια δι' ὧν προσκολλῶμαι ἐπὶ τῶν δένδρων Ἦπ. Θράκ. (Αἶν.) — Ἀ. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Δημητρ.: Ὁ κισσὸς γενειάζει Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ὅπου ἀπαντήση ριζιμιὸ κι ὅπου εὗρη χαραμάδα γενειάζει ἐκεῖ βαθειὰ βαθειὰ κ' ὑφαίνει τὸν πλοκό του ἀδιάβατη γεροβολιά, πυκνὴ κι αἰώνια φράχτη (ὁ κισσὸς) Ἀ. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν.

γενειάτης ὁ, Κρήτ. γενάτες Πόντ. (Ἀδισ. Ἀμισ. Ἰμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τὸ ἀρχ. οὐς. γενειάτης.

Ὁ γενειοφόρος ἐνθ' ἄν.: Εἶμαι γενειάτης ἄθροπος καὶ πρέπει νὰ μὲ ἀρέπεσαι Κρήτ. Ἐκεῖ πὸ πέρα εἶναι νας σπήλιος μεγάλος καὶ κάθετα 'ς τὴ μέση ἕνας γενειάτης καὶ γύρου γύρου κάθοδαι οἱ πλιὰ μικροὶ διαόλοι (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Οὐλὸν γενᾶτ' ἔσαννε Ὀφ. Γέρος γενάτες ἔρθεν αὐτόθ. || Φρ. Ἐναν κρούγει τὸν λιβρόν καὶ δύο τὸν γενάτεν (λιβρόν=σπανόν) ἕνας κτυπᾷ τὸν σπανόν καὶ δύο τὸν γενειοφόρον εἰρωνικῶς δι' ἄνθρωπον ἀνίκανον καὶ καυχώμενον ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ νικήσῃ τοὺς ἄλλους) Ἀδισ. Χαλδ. Συνών. γενᾶς, γενᾶτος, μουσᾶτος.

γενεοκυκλάδα ἡ, ἀμάρτ. γεν-νεοκυκλάα Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐς. γενεὰ καὶ κυκλάδα.

Οἱ συγγενεῖς ἐκ πατρὸς καὶ μητρός, ὁ κύκλος, τὸ σύνολον τῶν συγγενῶν: Παροιμ. Τὸ δένδρομ μὲ τὶς κλώνους του πρέπει κι ἄθ-θροπος μὲ τὴν γεν-νεοκυκλάαν δου (αἱ ἐπαφαὶ καὶ αἱ σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ περιορίζωνται μετὰ τῶν συγγενῶν του) || Ἀσμ.

Ξεμυστερεύτης κ' εἶπες το 'ς τὶς ἐικολογιές σου, 'ς τὶς γεν-νεοκυκλάες σου κ' ἐποσουρέφασί με

(ἐικολογιές=ἐδικολογιές, συγγένειαι, συγγενεῖς, ἐποσουρέφασι=ἐσυκοφάντησαν).

γενεραλᾶτο τό, Λεξ. Βάιγ. γκενεραλᾶτο Παξ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *generalato*=διοικητήριον. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Τὸ διοικητήριον Παξ. — Λεξ. Βάιγ. 2) Τὸ ἀξίωμα τοῦ γενεράλη Παξ. 3) Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν Παξ.: Κατέβηκε 'ς τὸ χωριὸ ὅλο τὸ γκενεραλᾶτο.

γενεράλης ὁ, Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. γενεράλες Θήρ. γκενεράλης Ἦπ. Παξ. Πάτμ. Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ. Δημητρ. τζενεράλης Κεφαλλ. Μέγαρ. Νάξ. Πελοπν. (Γαλατ.) — Λεξ. Βάιγ. τζενεράλες Ἀθῆν. Θήρ. γενεράλε τό, Θήρ.

Τὸ Βυζαντ. γενεράλης, παρ' ὃ καὶ τζενεράλης, ὃ ἐκ τοῦ Ἰταλ. *generale*=στρατηγός. Οἱ τύπ. τζενεράλης καὶ ντζενεράλης καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀρχηγὸς στρατοῦ ἢ στόλου, στρατηγός, ναύαρχος, διοικητὴς Ἀθῆν. Ἦπ. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μέγαρ. Νάξ. Πάτμ. Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.: Φρ. Εἰς ἐσὲ τὸ γενεράλη | τὸ κατράμι εἶναι χαζίρι, | στεῖλε τ' ἄσπρα νὰ τὸ πάρῃς (χαζίρι=ἐτοιμον ἐπὶ ἀνθρώπου μὴ ἀξιοπίστου) Θήρ. Πελοπν. (Κορινθ.) || Ἀσμ.

Φέδη μου, ρῆγα νὰ σὲ ἰδῶ καὶ βάιλα 'ς τὴν Πόλη καὶ γενεράλη 'ς τοὺς Κορφοὺς καὶ μέσα 'ς τ' Ἀργοστόλι Κεφαλλ.

Τρεῖς καλογέροι κάθουσαι καὶ κάνουν ἀρτζουχάλι, 'ς τὴ Μοσκοβιά τὸ βέβουνε μέσα 'ς τοῦ γενεράλη (ἀρτζουχάλι=ἐγγραφὸς αἵτησις, ἀναφορὰ) Κρήτ.

Κουβάρε, ρῆγα τσῆ Φραγιᾶς καὶ πρίτζιπα τσῆ Πόλης καὶ τζενεράλε καὶ κριτῆ τσῆ Σαδορίνης ὅλης

Θήρ. 2) Ἰχθὺς μικροῦ μεγέθους, χρώματος ἐρυθροῦ Πελοπν. (Γαλατ.) 3) Τὸ οὐδ. ἐπὶ πράγματος, τὸ ἐξοχόν, τὸ ἀρίστης ποιότητος Θήρ.: Ἐχω ἕνα κρασί, μὰ εἶναι προῖμα γενεράλε.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γκενεράλης ὡς παρων. Κύθηρ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γενεράλης Κρήτ. Πελοπν. (Ξηροκ.) Γενεράλες Κρήτ. Τζινεράλ'ς Στερελλ. (Ἀράχ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γενεράλη, τοῦ Πελοπν. (Καμίν.), Τζιναράλι Ἦπ. (Μαργαρ.), Τ' Γκενεράλ' τοῦ Πηγάδ' Στερελλ. (Ἀράχ.)

γενετή ἡ, λόγ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) γενεθὴ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γενεθὴ Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. γενετή. Ὁ τύπ. γενεθὴ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐγεννέθα παθ. ἀορ. τοῦ ρ. γεννώ. Βλ. Ἀ. Παπαδόπ., Λεξικογρ. Δελτ. 7 (1955), 40.

Ὁ χρόνος τῆς γεννήσεως, ἡ γέννησις λόγ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Φρ. Ἀπὸ γενεθῆς (ἐκ γεννήσεως), οἶον: Ἀπὸ γενεθῆς ἀέτ' ἔτουν (ἐκ γεννήσεως τοιούτον ἦτο) Σταυρ. Ἀπὸ γενεθῆς τυφλὸς ἐν' Τραπ. Ἡ φρ. ἐκ γενετῆς ἤδη εἰς τὸν Ὀμ. Ω 535 «ὡς μὲν καὶ Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα | ἐκ γενετῆς» πβ. Κ.Δ. (Ἰωάνν. 9, 1) «παράγων (ὁ Ἰησοῦς) εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς». Συνών. φρ.: Ἀπὸ γεννήσεως, ἀπὸ γεννησιμιου, ἀπὸ γεννησιου, ἀπὸ τὰ γεννητᾶτα, ἀπὸ γεννητικου, ἀπὸ γεννητῶντας.

γενεύω Πελοπν. (Λάστ.) γινεύου Θράκ. (Καλαμ. Λούπιδ.) Ἰμβρ. Σαμοθρ. γενεύομαι Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γένος ἡ γενεά. Κατὰ Γ. Χατζιδ., Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 15-17 (1921), 49 πιθανὸν ἐκ τοῦ ρ. συγγε-

γενύω κατ' ἀποκοπήν τῆς προθέσεως. Πβ. τὰ στομώνω ἐκ τοῦ ἀποστομώνω καὶ τὸ παρ' Ὀμ. Θ 402 γυνιώω ἐκ τοῦ ἀπογυνιώω.

Συγγενεύω ἔνθ' ἀν.: Ἰκεῖνους ποῦ ἔκαμι πιδὶ γινεῦ' πλειό-
τιρον (ὁ ἀποκτήσας τέκνον ἐπαυξάνει τὸν δεσμόν του μὲ
τοὺς ἐξ ἀγχιστείας συγγενεῖς) Καλαμ. Γινεύουντι μὲ τοῦ
Βασίλ' (εἶναι συγγενεῖς) Λούπιδ. Ἀ' σὶ δώσουμι δ' ἀξα-
δέρφ' μας νὰ γινέψουμι (θὰ σοῦ δώσωμεν ὡς σύζυγον τὴν
ἐξαδέλφην μας καὶ θὰ γίνωμεν συγγενεῖς) Σαμοθρ. Θὰ γι-
νέψουμι Ἰμβρ.

γένι τό, γένιο Λεξ. Πρω. γένιν Κύπρ. (Αἰγιαλ.) Πόντ.
(Οἶν.) γένι Βιθυν. (Κίος) Θήρ. Ἰων. (Σμύρν.) Κεφαλλ.
Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Κῶς Πελοπν. (Κίτ. Λάστ. Λεῦκτρ.
Μάν. Μεσσ. Τριφυλ.) Σῦρ. Χίος (Βροντ.) — Λεξ. Βάιγ. Πε-
ρίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γέν-νι Μεγίστ. γέν' Ἀλόνν.
Ἄνδρ. (Κόρθ.) Θεσσ. (Βαθύρρ. Δομοκ.) Σκόπ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. Λαφύστ. Παρνασσ.) Τῆν. (Ἰστέρν.) γέν' Πόντ.
(Κοτύωρ. Λιβερ. Ὀφ. Τραπ.) γένε Καππ. (Φάρας.) ἔνι
Καππ. (Ἀξ.) Κάρπ. Κάσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.) Χίος.
Πληθ. γένια κοιν. καὶ Καππ. (Ἀξ. Μισθ. Φλογ.) Τσακων.
(Πραστ. Χαβουτσ.) γένᾱ Πόντ. (Ἰμερ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.) γένα Καππ. (Ἀφσάρ. Φάρας.) ἔν-νια Κάρπ. (Ἐ-
λυμπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖς. γένειον. Ὁ τύπ. γένιν καὶ Βυζαντ.
Πβ. Διήγησ. Παιδιόφρ. στ.470 (ἐκδ. G.Wagner, σ.157) «καὶ
νὰ κουνῆς τὸ γένιν σου ἀπάνω τε καὶ κάτω» (λέγει τὸ πρόβα-
τον πρὸς τὴν αἰγα) καὶ Ἀκολουθ. Σπανοῦ στ. 10 (É. Le-
grand, Biblioth. gr. vulg. 2, 28) «ἂν ἀπαντήσης σπανὸν
καὶ ἰδρῶν τὸ γένιν του | ἔτσι τὸν χαιρέτησε». Ὁ τύπ. γένι
καὶ παρὰ Δουκ.

Α) Κυριολ. **1)** Τὸ τρίχωμα τοῦ προσώπου τῶν ἀνδρῶν περὶ
τὸν πώγωνα καὶ τὰς παρεϊάς, ἡ γενειὰς κοιν. καὶ Καππ. (Ἀξ.
Ἀφσάρ. Μισθ. Φάρας. Φλογ.) Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Ὀφ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Πραστ. Χαβουτσ.): Ἀσπρα -
μαῦρα - ξανθὰ - κόκκινα - πυκνὰ - ἀραιὰ - μακριὰ - κοντὰ -
κατσαρὰ - μαλακὰ - σκληρὰ γένια. Ἀφίνω-βγάζω - κόβω-ξυ-
ρίζω τὰ γένια μου. Ἀσπρισαν τὰ γένια του. Θὰ σοῦ βγάλω
τὰ γένια τρίχα-τρίχα κοιν. Ἀ' σὲ πκιάσω πὸ τὸ γένι, ἂ σοῦ
τὸ ξεριζ-ζώσω Κῶς. Θώρει τὸ γένι ν-δου σουβλερὸμ πού' ναι
αὐτόθ. Σέμην ἔνα, εἶχε γένια, φοβήγα πολὺ (εἰσῆλθεν ἕνας,
εἶχε γένια, ἐφοβήθη πολὺ) Μισθ. Ξαθὰ εἰ δὰ ἔνια δου
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πέδε τρίχες ἔχει τὸ γένι του Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.) Μικρὸς ἔνα, τώρα βγάνει γένια αὐτόθ. Ἐρπα-
ξεν ἄτον ἄς σὰ γένᾱ (τὸν ἔρπασεν ἀπὸ τὰ γένια) Κοτύωρ.
Ἀε ξυρίσου, σὲ φάγανε τὰ γένια Εὐβ. (Βρύς.) Ἡ γυναῖκα
τοῦ φούρναρη θαρεῖς πὼς εἶναι ἄντρας κ' ἔχει κᾶτι γένια,
ἀφοῦ τὰ ξυρίζει Ἰων. (Σμύρν.) || Φρ. Θὰ σοῦ βγάλω τὰ γέ-
νια τρίχα τρίχα (ἀπειλὴ) κοιν. Τραυάει τὰ γένια του (ἐπὶ
τοῦ καταλαμβανομένου ὑπὸ ἀπελπισίας ἢ ἀπογοητεύσεως).
Συνών. φρ. Τραυάει τὰ μαλλιά του. Βαστάει τὸν πάπα
ἀπὸ τὰ γένια (ἐπὶ τοῦ θεωροῦντος ἑαυτὸν ὡς ἰσχυρόν, ἱκανὸν
διὰ τι, ἐπὶ ὑπερόπτου) πολλαχ. Γένια ἔχεις, γένια ἔχω (ἐπὶ
ἰσοτιμίας) Κεφαλλ. Εἶναι γιὰ ἀλλωνῶνε γένια (προορίζεται
δι' ἄλλους) Πελοπν. (Ἀναβρ.) Μὴ ντροπιάζης τὰ γένια σου
(ἐπὶ παραινέσεως πρὸς ἀποτροπὴν ἐκτελέσεως ἀξιωμαμένου
πράξεως) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Βαστᾶ τὸ Χριστὸ ἀπὸ τὰ γέ-
νια (ἐπὶ θρησκομανῶν) Κρήτ. Κρατεῖ τὰ γένια τοῦ Ἀβραάμ
(εὐήμερεϊ) Πελοπν. (Μεσσ.) Θαρρεῖ πὼς ἔξιζει τοῦ παπ-
πᾶ τὰ ἔνια (νομίζει ὅτι ἔχει μεγάλην ἀξίαν) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Μετρώ τὰ γένια τ' (τὸν περιφρονῶ) Πόντ. (Ἀμισ.) Γένια
γένια (κατ' ἐπιλογὴν ἐπὶ πράγματος διδομένου κατ' ἐπι-

λογὴν εἰς τοὺς καλοὺς ἢ ἰσχυροὺς) Ἀθῆν. Πελοπν. **Τ'** ἄ-
σπρισι τὰ γένια τ' οὐ Ἀγίου Ν'κόλας (ἐπὶ πτώσεως χιόνος
κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγίου Νικολάου) Ἡπ.
Θεσσ. Γι' αὐτὸ τὸν τρώγι τὰ γένια (ἐπὶ ἱερωμένου διαβιούν-
τος πλουσίως) Θεσσ. (Δομοκ.) Τσακώθ' καν γέν' μὴ γέν'
(ἐπὶ φιλονικησάντων ἱερέων) αὐτόθ. || Παροιμ. Ὁ Χριστὸς -
ὁ παππᾶς εὐλόγησε πρῶτα τὰ γένια του (ἕκαστος περὶ ἑαυ-
τοῦ πρῶτον φροντίζει καὶ ὕστερον περὶ τῶν ἄλλων). Ὁποῖος
ἔχει τὰ γένια, ἔχει καὶ τὰ χτένια (ὁ ἐπιχειρῶν τι εἶναι ὁ πάν-
των ἀρμοδιώτερος νὰ μεριμνήσῃ καὶ περὶ τοῦ καταλλήλου
τρόπου τῆς ἐκτελέσεως) κοιν. Ἄλλοι πεθυμοῦν τὰ γένια | καὶ
ἄλλοι τὰ μασσοῦν καὶ φτυοῦνε (οἱ ἔχοντες περισσεῖαν πράγμα-
τός τινος δὲν ἀποδίδουν εἰς αὐτὸ μεγάλην σημασίαν, ἐνῶ ἄλλοι
σφοδρῶς ἐπιθυμοῦν αὐτό, διότι στεροῦνται τούτου) σύνθηθ.
Ἐμπρὸς ἔς τὰ γένια πάει ἡ κούπα (παρισταμένου ἱερέως, εἰς
αὐτὸν προσφέρεται πρῶτον τὸ ποτήριον οἴνου) εἰς τὰς συνα-
ναστροφὰς ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τιμῶν προτιμῶνται οἱ σε-
βαστοὶ καὶ οἱ ἰσχυροὶ ἔνιαχ. Ὁποῖος ἔχει γένια τρώει ψάγια
(οἱ ἰσχυροὶ καὶ οἱ πλούσιοι προτιμῶνται καὶ εὐχερῶς προ-
μηθεύονται, ὅσα οἱ ἄλλοι ἀδυνατοῦν νὰ ἀπολαύσουν) Πελοπν.
Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἄλλαχ. Συνών. παροιμ. Ὁ-
ποῖος ἔχει μαχαίρι τρώει πεπόνι. Γένᾱ π' ἔχει,
χτέν' πὰ φυλάττ' (πὰ = πάλιν ὁ θέλων νὰ πράξῃ τι, πρέπει
νὰ διαθέτῃ καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν μέσα) Τραπ. Ἀ δινάξ' ὁ
μυλωνᾶς τὰ γένια του, φτειάνει λίτες καὶ κουλλοῦρες (ἐπὶ
πλουσίου ἔχοντος ἀφθονίαν ἀγαθῶν) Ζάκ. Ἡ παροιμ. ἐν
παραλλαγαῖς καὶ ἄλλαχ. Ἀλλ'νοῦ καίουντι τὰ γένια καὶ
ἄλλους ἔ'τάξ' ν' ἀνάψ' τοῦ σιμπούξ' (ἐπὶ τοῦ μὴ ἀπασχο-
λουμένου διὰ τὰς κρίσιμους περιστάσεις τῶν ἄλλων) Θεσσ.
(Πήλ.) Ὁπου κερί καὶ ἄν ἄναφα, ἔκαφα τὰ γένια μου (ἐπὶ
τοῦ δεχομένου ἐκδήλωσιν ἀχαριστίας ἐκ μέρους τοῦ ὑπ' αὐτοῦ
εὐεργετηθέντος) Αἰγίν. Πελοπν. (Κυνουρ.) Καὶ μὲ τὰ γένια
μάστορας καὶ μὲ τὰ μουστάκια κάλφας (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμέ-
νου νὰ ἐπιτύχῃ βελτίωσιν τῆς θέσεώς του) Πελοπν. (Μεσσ.)
Δέν εἶναι μαλλιά τὰ γένια (ἐπὶ τοῦ ἐκλαμβάνοντος ὡς εὐ-
χερῇ πράγματα τὰ ὅποια ἀπαιτοῦν κόπον καὶ χρόνον διὰ νὰ
συντελεσθοῦν) Αἰγίν. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἄλλαχ.
Γιὰ τοῦ πίσκοπου τὰ γένια | μὴ σὲ παίρη τόση ἔννοια (μὴν
ἀσχολῆσαι μὲ ξένας ὑποθέσεις) Πελοπν. (Ἀναβρ.) Θύμουσ'
οὐ παππᾶς καὶ ξοῦρ'σι τὰ γένια τ' (ἐπὶ τοῦ ἔνεκα πείσματος
πρὸς ἄλλους διαπράττοντός τι, τὸ ὅποῖον ὁμῶς ἀποβαίνει εἰς
βάρος του) Λέσβ. Ὁ σὸν οὐρανὸν πῆ φτύξ', φτύξ' τὰ γένᾱ
τ' (ὅστις πτύει πρὸς τὸν οὐρανόν, πτύει τὰ γένια του ἐπὶ τοῦ
παραλόγως πράττοντός τι) Χαλδ. Ὁ τοῦ λωλοῦ τὰ ἔνια
μαθαίνει ὁ βαρβέρης (ἐπὶ τῶν εἰς βάρος ἄλλων ἐπιχειρούντων
νὰ βελτιώσουν τὴν θέσιν των) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡ παροιμ.
ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἄλλαχ. || Γνωμ. Ὅλα γίνονται, μόνο τοῦ
σπανοῦ τὰ γένια (ἐπὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς πραγματοποιήσεως
πάντων, πλὴν ἐκείνων τὰ ὅποια ἐμποδίζονται ἐκ φυσικῶν
αἰτίων) κοιν. Δέν κρέμεται ἡ γνώση ἀπὸ τὰ γένια (τὸ μακρὸν
γένειον δὲν εἶναι καὶ ἐνδειξὶς συνετοῦ ἀνδρός) Πελοπν. Πβ.
Ἀνθολ. Παλατ. 11, 430 «εἰ τὸ τρέφειν πώγωνα δοκεῖς σοφίαν
περιποιεῖν | καὶ τράγος εὐπώγων αἰψ' ὅλος ἐστὶ Πλάτων».

Ὁ Γενάρης γένια βγάνει καὶ μουστάκια ξεκολώνει,
τὰ μικρὰ παιδιὰ ζαρώνει καὶ τοὺς γέροντας ἀναπαρώνει
(ἐνεκα τοῦ κατὰ τὸν Ἰανουάριον ἐπικρατοῦντος ψύχους τὰ
μὲν μικρὰ παιδιὰ ζαρώνουν, οἱ δὲ γέροντες ἀποθνήσκουν) Πε-
λοπν. (Ἀρεόπ. Γέρμ. Οἷτυλ.) || Αἰνίγμ. Δυὸ καλόμεροι τραν-
ειοῦδ' ἀπὸ τὰ γένια (τὰ λανάρια μὲ τὰ μαλλιά) Κρήτ. Δυὸ
γέροι ἐμαλώνανε κ' ἐβγάναν ἄσπρα γένια (συνών. τῷ προη-
γουμένῳ) Πελοπν. (Χατζ.) Δυὸ παππᾶδες μ' ἄσπρα γένια |
μποῦν ὁ ἕνας μποῦν ὁ ἄλλος (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Πε-

